

Ajándék

A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA
SZATMÁRNÉMETI, 2007. KARÁCSONY

A Születés öröme

Amikor az Advent első vasárnapjával egy új egyházi évet kezdtünk, az öröm hangjai szóltak lelkünk mélyén. Örömlüknek elsősorban abban nyilvánult meg, hogy nemcsak nézői, hanem aktív szereplői is lettünk ennek az „isteni színjátéknak“. Hiszen Isten nekünk „írta“, nekünk „rendezte“, s így nekünk is „kiosztotta“ a megfelelő szerepet. Ekkor kigyulladt a bűnbánat lila lámpása és megkezdődött üdvösségünk első felvonása: az ADVENT.

Mindenki maga tudja, hogy milyen örömmel vagy keserőségekkel zárult az elmúlt egyházi esztendő. Bárhogyan történt is, adventben örvendezhettünk az újrakezdés örömeinek. Mert irgalmas Istenünk soha sem fárad bele az újrakezdésbe. Istenünk mindig nyitva hagyja az atyai házat, mindig fölkinálja kegyelmét, hogy elrontottnak látszó életünket újrakezdhessek. Az Advent kezdetén elsősorban ennek örvendeztünk. Egy afrikai közmondás szerint az okos embernek elegendő megmutatni a kezdetet, a befejezést már maga találja ki. Az új egyházi év kezdetén Istenünk ezt a kezdetet mutatja meg nekünk. Újrakezdeni a lelki életünk megújítását, az abbahagyott imádságot, a szeretet hétköznapi gyakorlását. Valami szent elégedetlenséggel várakozni és sietve menni Jézus elé. Az igazi keresztény soha sincs készen, csak készülődésben van. Mert Isten belénk oltotta a várakozás

Simona és Imre, az adventi közös reggelin, 2007. december 15-én.

érzését is, s Ő adott tápot, reményt a beteljesítő várakozásra is. Jézus azért jött el az idők teljességében, hogy a világ végéig újra meg újra eljöjjön mindnyájunkhoz.

Így amikor meggyújtottuk adventi koszorúnk első gyertyáját, szelíd fényénél a várakozás öröme töltötte el szívünk legmélyét. Ez a fény jelképezi a hit világosságát, azt a fényességet, hogy fényénél felismerjük az Úr érkezését. Ébredjete hát, gyűjtsatok fényt, fényesítsétek ki a lámpásaitokat, hogy Őt, a Fénylőt, a Nagyszerűt mindörökre lássuk.

KARÁCSONY több, mint csak gyertyaláng és betlehemes, több mint csak karácsony estéjének elbűvölő légköre. Karácsony nemcsak harmónia és béke, hanem botrány is: „Isten emberré lett“. Az ókori embernek, az evangélium első hallgatóinak teljességgel elképzelhetetlen: Isten

emberré lesz. Ez az esemény mindmáig nem vesztett provokatív jellegéből. A testté vált Ige az istálló bűzében született meg minden mellékjellel együtt. Test, ez az ember egész földi léte: rászorult, sebezhető, halandó. Semmilyen isteni nincs ebben, és mégis Isten ezt választotta. Miért?

Szeretettől: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki ōbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.“ (Jn 3,16) Szeretettől adta magát Isten

értünk minden következményével. Mert Isten számunkra egy világossággal teli életet akar.

Ezért átéli és megéli a mi sötétségünket, félelmünket, az erőszakot és a gyűlöletet.

Karácsonnyal nem lett minden egy csapásra jobb. Mégis minden megváltozott. Azóta bárhol is legyünk a földtekén sehol sem vagyunk egyedül. Akárhová is (kell mennünk) megyünk, az emberré lett Isten előttünk jár. Isten reánk bizza magát, hogy mi is bizzunk benne.

Karácsony napján azt kívánom minden kedves olvasónak, hogy az isteni bizalomból merítve bizzon az életben.

Istentől megáldott, boldog, fényes karácsonyt és áldott új évet kívánok:

Merlás Tibor - plébános

K A R Á C S O N Y

Karácsony van - az év legszebb, legkedvesebb ünnepe, a szereteté. Megszületett a Megváltó Betlehemben, hogy megváltson bennünket az örök haláltól. Bár megelőzi ezt a szép és szent ünnepet a nagy készülődés, lótás-futás, vásárlás, az ünnep megérkezével magába száll minden ember, a templomok megtelnek. Ilyenkor még az olyan ember is elmegy templomba, aki máskor nem szokott.

*“De jó volna tiszta szívből
- Úgy mint régen -
Fohászkodni,
de jó volna megnyugodni.*

....
*A világgal
Kibékülni,
Szeretemben üdvözülni. “* ”*

írja nagy költőnk Ady Endre, egyik szép karácsonyi versében. De jó volna kibékülni... És ezen a szép ünnepen mégis milyen sok a boldogtalan ember. A kirekesztett, magára maradt öreg.

Micsoda drámák játszódnak le a kórházi osztályokon, - írja egy idős atya, aki magas kora ellenére, ma is látogatja a kórházban fekvő betegeket vagy öregeket az idősek otthonában. Megtörténik, hogy innen például nem akarják hazavinni az időseket ezen a szent ünnepen, sőt egyre több öreg családtagot beutaltatnak. Ők már nem kívánatosak a karácsonyfa mellett vagy az ünnepi asztalnál, útban vannak. Egy alkalommal az öngyilkosok osztályán találtam egy bánatos, idős nénit, - írja tovább az atya - aki sírva megcsókolta a feszületet. Hívó létére, hogy lehetett öngyilkos? Suttogva válaszolt a kérdésre: *„Otthon nem szeretnek. Tizenhét éves lányunokám pár napja ezt kiáltotta be alig fűtött kicsi szobámba: <<Nagyi minék él még, döglene már meg!>> Már nem bírtam idegekkel, hát ezért tettem.“* Istenem, mennyi a jellemnulla. Ez esetben már nemcsak a szeretet hiányzik, de a legkisebb jóézés is kihalófélben van.

Egy magára maradt apának távol élő fia minden karácsonyra, hatalmas csomagot küldött, ezzel akarta szeretetét kifejezni. A csomagkihordó meg is jegyezte: *„milyen jó magának, hogy ennyire szeretik“* - és akkor vette észre, hogy még a tavalyi csomag is felbontatlan maradt. Erre az idős apa csak ennyit mondott: *„Ez nem szeretet, - és a csomagokra mutatott - erre nekem nincs szükségem, de arra szükségem lenne, hogy egyszer eljöjjön és szeretettel átölelve megkérdezzé: hogy vagy apám?“*

Szeretetre vágyik mindenki, amiből ebben a gyorsan fejlődő, rohanó világban igen kevés van. Különösen érzi ezt a magára maradt idős ember. Éreztetik vele, hogy fölösleges, hogy nincs szükség tanácsára, tapasztalatára. Példa erre ez az idős paptanár, akinek jegyzeteit hat éven keresztül minden vasárnap reggel beolvasták a rádióban. Utolsó jegyzetét, a fiatalokhoz szólva, így fejezte be: *„Kedves barátom! A legjobb tanács: kövess egy nagy és jó eszményt, állíts magad elé egy jó eszményképet, amely és aki pozitív célok felé indít.“* Az atya így ír: *„Pár nappal a beolvasás előtt expresszlevelet kaptam a Vasárnapi Újság felelős szerkesztőjétől, hogy ezután eltekint közreműködésemtől. Különösebb megokolás nem volt. Íme, teljes terjedelmében közreadom a kapott levelet:*

<<Tisztelt Kerényi atya!

A vasárnap reggeli gondolatok közreadását a jövőben más formában képzelem el, ezért szíves megértését kérve, a továbbiakban eltekintek közreműködésétől.

Eddigi értékes munkáját megköszönve, maradok tisztelettel:
Belénessy Csaba, felelős szerkesztő-Vasárnapi Újság>>”

Íme egy idős paptanár, aki nagy tudással, tapasztalattal rendelkezik, aki átélt egy világégést, megjárta a Don-medence szénbányáit, üldöztetést, bebörtönzést szenvedett, de soha nem adta fel. Nyolcvan évesen is tanított, útmutatásokat nyújtott a fiataloknak és a fiatalok ma is nagyon szeretik, és most nem kell, nincs rá szükség - nem a fiataloknak - a Vasárnapi Újság felelős szerkesztőjének. De jó volna megnyugodni, a világgal kibékülni, szeretetben üdvözülni.... E szép napon Krisztus békéjét kívánom mindenkinek. Áldott Karácsonyt és nagyon boldog új évet! “GLORIA IN EXCELSIS DEO!”

* Ady Endre: Karácsony - Harang csendül

Jurka Margit

*Nem gondolok arra a sok szenvedésre, csak a szépségre,
amí megmaradt.*

Anna Frank- 16 évesen lett a bergen-belseni koncentrációs tábor áldozata (1929-1945)

Karácsony talán az egyetlen ünnep, amit az egész világon mindenütt megtartanak. Mi a Karácsony lényege? A szeretet keresése, megtalálása és továbbadása. Jézus, azért született erre a hideg és sötét világra, hogy elhozza a szeretetet az embereknek. József és Mária megtapasztalták Betlehemben az emberek szeretetlenségét, mikor szállást kerestek a kis Jézusnak. Az első három század nem ünnepelte meg Krisztus születésének a napját, mert az ősi liturgia mindent az Üdvözítő halála és föltámadása köré csoportosított. A betlehemi Kisdedben olyan személy született a világra, aki előtt leborul minden teremtmény; a jászol körül az emberek, az állatok, a csillagok és az angyalok, mind az Ő szolgálatára állnak. Nála

minden ember megleti békéjét, az egyszerű pásztor és a messiás tájról érkezett király egyaránt. A mai kor emberének is szüksége van egy ilyen találkozásra az Isteni Gyermekkel, hogy a rohanó világ zajából, kilépve egy pillanatra, megtalálja a lelki békéjét a Kisded jászolánál. Mi azonban, mint modern Háromkirályok, nem érünk rá sok időt fecsérelni az utazásra, és ha el is megyünk a betlehemi jászolhoz, sajnos magunk után húzzuk, mint üstökös a fénycsóvát, az

otthoni és munkahelyi gondjainkat. Megpróbáljuk lépten nyomon elhíttetni magunkkal, hogy az üzleti törvények könyörtelenek és a munkában nincs megállás. Ha véletlenül elidőzünk egy szép naplementén, vagy egy szép tájon gyönyörködve; vagy felkeresünk valakit, aki számunkra fontos személy, vagy elbeszélgetünk néha kedves ismerőseinkkel, akkor már kiesünk a ritmusból, és „hajannak” aki ezt megteszi, mert elsodorja a mögötte lihegő tömeg. Ha rászoruló szegényekkel találkozunk, rohanásunk közepette elfordítjuk fejünket, hogy ne lássuk a nyomort. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy lehajoljunk a szükségét szenvedőkhöz, hisz mi is a saját erőnkől tettünk szert vagyona, hírnévre, nekünk sem segített senki. A segítőkészség, az együttérzés, az irgalmasság cselekedetei, a szeretet, a kedvesség, őszinteség, ezek mind-mind egy érzékeny ember „gyengeségei”, melyeket ha gyakorolsz a mai száguldó gépek világában, kiesel a dübörgő élet ritmusából. Nem vesszük észre, hogy lassan már nem lesz ember akivel kezdet foghatunk, akit megcsókolhatunk, mert az emberi kapcsolatokat a virtuális világba száműztük. Viszont a számítógép és a mobiltelefon személytelenné tesz bennünket. Ha egy fárasztó nap után szeretnénk egy

kicsit elcsevegni a szomszéd utcában lakó barátunkkal, és koccintani egy pohár borral, már ez is lehetetlen, hisz elektronikus levél útján nem lehet koccintani. Ha ilyen rohanó ritmusban éljük az életünket, elhanyagolva az Istennel és az embertársainkkal való kapcsolatunkat, Karácsony ünnepe borzasztó nagy ürességet és kietlen tájat fog elélni tárnai. Megérkezvén a betlehemi istállóhoz, meglepődünk, hogy a jászol üres, az istálló hideg, és sehol egy lélek. Döböntően állunk, és nem tudjuk mire vélni az adott helyzetet. Hogyan is értenük. Abban a pillanatban amikor száműztük az emberi kapcsolatunkat a virtuális világba, akkor megszűnt bennünk az Ember. Mikor kihalt az ember, megszűnt a lehetőség is, hogy megtaláljuk az Istent.

A Karácsony nem csak ünnep

Ezért üres a jászol, amelyet rohanásaink közepette, nagy nehezen megtaláltunk. Ha valóban találkozni szeretnénk Jézussal a betlehemi istállóban, mi keresztények, az elvilágiasodott fogyasztói világgal ellentétben, a Karácsony lelki tartalmára összpontosítsunk. Tartsunk bűnbánatot, és egy alapos szentgyónásban szorgosan söpörjünk ki lelkünkől minden szennyet. A béke, az öröm, a vidámság időszakának áldása helyett, a Karácsony sokak számára

teherré válik. Érthető, ha utána, az ünnepet ilymódon megélő ember meg is kérdezi önmagától: mire volt jó mindez? Hogy ne ilyen érzésekkel találkozzunk az ünnepi pillanatok eltelte után, próbáljunk úgy élni, hogy minden napunk Karácsony legyen a következő év decemberéig. Naponta töltsünk öt percet teljes csöndben, és a rövid csend alatt közelebb kerülhetünk Istenhez. Otthonunk meghitt légkörében néha gyertyafénynél imádkozzunk. Jézus szegényen született, azért segítsünk mi is a rászorulóknak. Adjunk hálát gyakran Istennek mindenért. Mindenünk amink van: életünk, családjunk, munkánk, hitünk, egészségünk - Isten ajándéka. Gyakoroljuk a türelem erényét. Bocsássunk meg ellenségeinknek, törődjunk a magányosokkal és özvegyekkel, imádkozzunk a világ békéjéért. Jegyezzük meg, hogy a Karácsony nem csak ünnep, hanem a lélek állapota is, és egész évben megélhetjük a karácsonyi lelkületet. Kalkuttai Teréz anyja szerint Karácsony van minden alkalommal, amikor megengeded Istennek, hogy általad szeressen másokat.

Márkász Lívia

Anthony de Mello

KIHÍVÁS

Egy komótos tanítvány panaszkodott amiatt, hogy neki sosem sikerült megtapasztalnia a csendet, amit pedig a Mester annyiszor ajánlott.

- A csend csak a tevékeny embereket látogatja.

Bécs, Kolping szeminárium

November 22-25. között alkalmam adódott részt venni egy szemináriumon Bécsben, a Romániai Kolping Szövetség küldötteivel együtt. A szeminárium előre meghatározott témája a "hivatásképzés" volt.

Európa különböző országaiból voltak résztvevők: Albánia, Lengyelország, Szlovénia, Szlovákia, Ukrajna, Litvánia, Magyarország, Németország. Hangsúlyt fektetve a fiatalok szakmai képzésére, minden egyes jelenlévő ország képviselője bemutatta a már megrendezett és még folyamatban lévő projekteket ezzel a témával kapcsolatosan. Több ország szervezetében megtalálhatók a fiatalok számára felkínált programok.

Ezen a programokon belül fiatalok különböző mesterségeket sajátíthatnak el. Számítógép- és nyelvkurzusok által nyújtanak segítséget fiataloknak és felnőtteknek az ismeretek elnyerésére. Hivatásképzési központok együtt a Kolping Családokkal szakmák elsajátításában tartanak felkészítőket és kurzusokat. Munkanélküliek munkába való elhelyezkedésében segédkeznek, szociális szolgáltatásokat biztosítanak öregek számára, szabadidős programokat rendeznek gyerekeknek.

Romániában több Kolping Központ működik. Ezekben a központokban is továbbképzési lehetőségeket biztosítanak fiatalok

számára a turizmus, gasztronómia, szálloda- és vendéglátóipar területén. Árvaházakból kikerült fiataloknak szakmai képzéseket biztosítanak, öregotthonokat működtetnek.

A szemináriumon belül részt vehettünk Alfred Weiss atya 70. születésnapja alkalmából tartandó ünnepi szentmisén és az azt követő ünnepségen a meghívottakkal és barátokkal együtt.

Pozitív élményekkel gazdagodtam e szeminárium alkalmával, hisz betekintést nyerhettem különféle országok Kolping Szervezetének működésébe.

Magdás Noémi

Ft. Merlás Tibor atya, a Szentlélek templom plébánosa, 2007. november 25-én, Krisztus király ünnepén, Bécsben misézett. A Romániai Kolping Szövetség országos prézesének lenni nagy megtiszteltetés, de a tisztség rengeteg munkával, utazással, és felelősséggel jár. A Kolping-élet az ilyen kiemelkedő ünnepnapra sincs tekintettel, mint a Krisztus király vasárnapja, ha hív a kötelesség, menni kell. Igen ám, de Szentlélek templom híveit sem lehet cserbenhagyni. Kinek a kötelessége, hogy helyettesítőről gondoskodik, ha nem a plébánosnak. Tibor atyának aránylag könnyű dolga van helyettesítés ügyében, mindig kéznél és készenlétben van Kirner Ferenc pápai protonotarius, akit a Szentlélek templom hívei is „a pap bácsi” néven említenek. Ha az ő szolgálatára nem lehetne számítani, elképzelni nem jó, milyen bonyodalmakkal és konfliktusokkal járhatnának az országos prézes kiszállásai. Ezen a vasárnapon is itt volt közöttünk és két szentmisét mutatott be. A kilencesen a többségében óvodás korú ministránsokkal indult a sekrestyéből „békével Krisztus nevében” és vitte maci alakját, véryomását és a 78 évvel járó bajait. Az Ő életében ezek lényegtelen dolgok, apróságok, mondja derűsen. A fontos, hogy Krisztus nevében indulhatott most is, mint előtte mintegy 21.000 alkalommal. Nem csak az fontos, hogy 21- vagy 22 ezer misét tartott eddig papi pályája során, hanem az is, hogy szavai mögött a hit sokkal több, mint aranyfedezet, a hit maga az élet. Számára a hit és az élet ugyanaz: élek, tehát hiszek, pontosabban: mivel hiszek, élek. Azt mondják a hitet tanulni kell minden nap és gyakorolni, mert a gyakorlás olyan, mint vetésnek a májusi eső. Lehet, hogy így van. De az sem

Jó a pap bácsi társaságában lenni

Kirner Ferenc, 2007 Advent III. vasárnapján a Szentlélek templomban

kizárt, hogy a hit már a megfogalmazott emberi életben ott van. Ha nem lenne ott, világra sem jönne. Ezért van az, hogy a hit a lét alapja. A lenni vagy nem lenni elmebeteg, örült kérdés, amely helyesen hinni vagy nem hinni értelmezendő.

Miért beszélek mindezekről? Mert Ft. Kirner Ferenc pap bácsi lénye ezt sugározza. Persze szebben is fogalmazhatunk, az életet sugározza a maga természetes élhető valóságában. Ő szerény, de pajkos mosollyal az ajkain azt mondja: egyszerű falusi pap vagyok. Amikor mi őt hallgatjuk, boldog egyszerű falusi emberekké igyekszünk felnőni a pap bácsi világos beszédéhez, játékos humorához. Álságos az a hit, mint ahogy álságos az az ember is, akiben nincs humor. Merk Mihálytól kérdeztem, miért annyira komorak, élettelenek és hitetlenek egyesek szöszéki beszédei? Miért nem lehet bennük humor? Mihály mosolyogva mondta, ahol nincs humor, ott valami baj van. Torz az összevont szemöldökű mosolytalan arc, amint torz, a méltóságát feladó, térden csúszó, szemét folyton égre akasztó tekintet. A pap bácsinak nincs szüksége ezekre a külsőségeket szolgáló kellékekre. A szöszéken lévő mikrofont fölényes undorral elkerüli, tagolt, világos befejezett gondolatokat szólaltat meg most is erőtől duzzadó baritonján. Stílusa, gondolatvilága, amit megoszt híveivel, egyedülálló, egyházmegyénkben példa nélküli, senkivel össze nem téveszthető. Valami utánozhatatlan és természetes ösiség jelenik meg nyugalmat, és békét sugárzó jelenlétével. Kirner Ferenc derék magyar ember, jó a közelében, a társaságában lenni.

Csirák Csaba

Nagyon megörültem amikor Sándor megkért hogy írjak a kedvenc dalomról, mert nagyon szeretek énekelni és bizony nem is egy kedvenc dalom van. Amióta ez a templom felépült, azóta rendszeresen járok énekpróbára, sőt még a Szent Család templomba is próbáltam még gyermek- koromban... Nagyon szerettem énekelni, és mai napig szeretek. Ma már a családommal együtt veszünk részt az énekpróbákon, s olyan jó hallani amikor a nagyobbik leányom otthon is éneklő az ifjúsági énekeket. Visszaemlékszem arra az időkre amikor még vezényeltem az ifjúsági énekeket, ami számomra nagy, komoly és fontos feladatnak számított. Akkoriban végigizgultam a miséket, mert annyira akartam hogy az éneklés szépen menjen, nehogy belesüljünk....

Bár nagyon ritka volt, hogy hiba nélkül énekeljünk végig egy misét, de mégsem kenődtünk el, hanem mosolyogtunk egyet, és nem neveltük ki egymást..... Éppen most szombaton az énekpróbán említettem meg a tesómnak, milyen is volt amikor ketten Simpf Balázssal verték a gitárt, és úgy bele tudták élni magukat. Ma is elnézem a gitárosokat, olyan lelkesek tudnak lenni bár mi, az énekesek lennénk ennyire lelkesek, mert akkor vasárnap nem kellene mikrofon, mert zengne a templom a hangunktól... Be kell hogy valljam, nekem három kedvenc dalom is van. Az első még gyermekkoromban tetszett meg a refrénje miatt: „Uram kicsoda az ember, hogy tudsz felőle és gondod van reá, / Hisz olyan az ember mint a lehellet, napjai mint az átfutó árnyék.”

Mint gyermek, nagy gondjaim nem voltak, csak ilyen aprócskák: sikerüljön egy dolgozat, vagy ne feleltessen a tanárnő, vagy azt a tételt kapjam, amelyiket jobban tudom, a tesvéremmel ne veszekedjek, a szüleimet ne bántsam meg; későbbben azt kértem hogy sikerüljön a felvételi, az érettségi, a sofőr vizsgám és így tovább...s ami érdekes volt, hogy a Jóisten mindig meghallgatott, mindig tudta, hogy mi a jó nekem, mire van szükségem, s akkor eszembe jutott ez az ének: „Uram kicsoda az ember... S így megszerettem ezt az éneket és kedvencemmé vált.... Aztán ahogy nőttem, más dolgok is kezdtek érdekelni, mint például a fiúk, mi leszek ha nagy leszek, és talán mindig nagy álmom az volt, hogy minél hamarabb férjhez menjek, családot alapítsak. Akkoriban a fiatalok nagyrésze külföldre vándorolt, ez volt a divat, mert mindenki azt hitte, hogy csak ott valósíthatják meg álmaikat....de én nem tartoztam közéjük....én mindig szerettem itt élni Szatmárnémetiben, a 16-os lakónegyedben, olyannyira, hogy amikor a leendő férjem udvarolni kezdett, nekem ez az egy kikötésem volt, hogy ha komolyra fordulna a dolog, akkor majd itt telepedjünk le, ebben a negyedben. Örülök hogy ez a hazám, hogy itt élhetek, s éppen ezért volt akkoriban a kedvenc dalom:

„Neked itt kell élned, itt van a te hazád, / csak itt szeretnek téged csak itt figyelnek rád.,,

Nagyon szeretem ezt az éneket a mai napig és tudom, hogy sok fiatalnak tetszik még....talán azoknak, akik ugyanígy gondolkodnak mint én. Aztán a nagy álmom valóra vált, hisz van egy csodálatos családom, egy szerető férjem, és két csodálatos gyermekem, akikre nagyon oda kell figyeljek, akiket még nevelnem, tanítanom, formálnom kell, akiknek nagyon nagy szükségük van az én szeretetemre és édesapjuk szeretetére. Éppen ezért, most a kedvenc dalom a 104. számú ének, amely a SZERETETről szól. Mert amit el tudok érni az életben, úgy a családi életben mint a közösségi életben is, az csak szeretettel tudom elérni. A gyermekeimet csak a SZERETET hangján tudom igazán nevelni, a férjemmel való nézeteltéréseket csak a SZERETET hangjával tudom helyrehozni, a munkahelyi problémákat csak a SZERETET által lehet megoldani, az emberekkel való párbeszédnél is az első szempont mindig a SZERETET kell hogy legyen. Éppen ezért éneklek olyan nagy lelkesedéssel ezeket a sorokat:

MÁJER ENIKŐ: kedvenc dalom

„Mindenütt a földön, vágyunk valami jó után, / Minden ember keresi, hol a boldogság, / Sok mindent elérnek, mégis üres marad a szív, / Ha nincs benne igazi érték, mely mindenben átsegít. / Az élet néha bonyolult, nem is mindig értem én, / De kell hogy a szívben ott legyen a hit, szeretet, remény, / E három közül legnagyobb a SZERETET, / Mert mindent elbodoroz s ha kell sok vétket elfedez. / A szeretet nem fogy el sosem, A szeretet átvisz az életen, Mindent elhisz és remél, A szeretet mindenél többet ér.”

De még valamiért kedvencem ez az ének, és pedig az utolsó versszak soraiért:

„Senki nem tud úgy szeretni, ahogy az Úr szeret, Ha elbagyna mindenki, Ő megmarad neked. Mert nem tud nem szeretni, hiszen Ő a szeretet, Mindent elbodoroz s ha kell, sok vétket elfedez.”

Igen, mert az életben vannak bizony kemény napok, nehéz pillanatok amikor azt gondolod, hogy mindenki ellened fordult, amikor semmi nem úgy működik ahogy te eltervezted. Ilyenkor mégis van valaki akire számíthatsz, aki nem hagy el, aki figyel rád és arra vár hogy megszólítsd őt....Igen ez a valaki a Jóisten, aki szeret minket olyannak, amilyenek vagyunk, bűnösnek, idegesnek, fáradtnak....mert ő a SZERETET Istene, aki várja hogy megszólítsuk, hogy viszonzszeressük, hogy ne feledkezzünk meg mi sem róla.... Hát ezért énekelem ezt a dalt ilyen nagy lelkesedéssel, és ezért kértem a fiataloktól, hogy ezt az éneket énekeljék el az esküvőmön is, mert számomra az életben a legfontosabb a SZERETET: Szeretet az emberek iránt, és szeretet az Isten iránt....

Miért? Az imádságos élethez, az eleven lelki élmények megszerzéséhez szükség van arra, hogy az egyén és a közösség egyaránt kiemelkedjen a hétköznapi megszokott rendjéből. E kiemelkedés kiváló szakrális és közösségi alkalma a búcsújárás/zarándoklat, amikor személyek és közösségek az Isten által varázsos erővel megáldott, csodás cselekedetekkel megmutatott szent helyeket keresik fel.

Hová és mikor? A Mária tisztelet egyidős a magyarság kereszténnyé válásával. Szent István királyunk Szűz Mária oltalmába ajánlotta magát és hazáját. E természetfölötti kapcsolat Mária és hazánk népe között máig fennmaradt. A magyar kegyhelyek szinte kivétel nélkül Mária tiszteleten alapulnak. A történelmi Magyarország területén 102 Mária kegyhely létezett, ezek egyike a máriaradnai. Ez Aradtól 30 km-re,

oszolva, a beszállás gyorsan megtörtént. A kilenc személyes csoportot Tibor atya vezette, testben és lélekben egyaránt, ugyanis ő volt a gépkocsivezető is. A mi tizenhat személyes buszunk indult elsőnek. V. Tibor és én a sofőr melletti helyeket foglaltuk el (a rossznyelvek szerint nem mertünk a hölgyek közé ülni). A közösen mondott rózsafűzér szavai egybeolvadtak az autó zúgásával, amelynek fényezői biztosan mutatták az utat a sötétségben. Az első kilométerek után már éreztük Tibivel, hogy a mi helyeinkkel valami baj van, mert a fűtés helyett jéghideg levegő súvított be, megdermesztve tagjainkat. Miután már hátul is hiányolták a meleget, megkockáztattuk a kérést: sofőr úr, fordítson már egyet azon a kapcsolón, mert fázunk. A válasz még jobban lehűtött: majd ha megállunk, csak kívülről lehetséges! Károlyban megtörtént az átkapcsolás és a radiátorok most már forró levegőt fújnak,

szárnyal is az ének. Boldogasszony Anyánk, égi nagy Patrónánk... kérve vigasztalást, segítséget. Tibor atya is "kenyérbe esik": szentbeszédet kell mondania; ki is vágja a rezet, alkalomhoz illő prédikációt tart. Az oltár fölött hatalmas barokk aranyugarakkal ékesített kegykép élővé lett: az Istenszülő örök Boldogasszony mindent megbocsájto szeretettel ölelte egybe a zárandokokat. Alászállt, hogy a gyarló ember megerősödv felemelkedhessen. A szentmise végeztével az oltár elé térdelve, közelről láthatjuk a Szűzanya ezüstbe foglalt arcképét. Érezzük, hogy lehajol hozzánk, megsimogat, megvigasztal és bátorít. Itt térdelve, érezzük ereinkben a vezeklés, az áldozat misztikus áramait.

A zárandokút folytatódik. A templom mögött, a hegy csúcsára kanyargós út vezet és mellette a keresztút díszes stációi emelkednek,

ZARÁNDOKÚT MÁRIARADNÁRA 2007 október 8.

a partiumi síkság és az erdélyi hegyek találkozásánál, a Maros jobb partján fekszik.

A Károly Róbert által Lippára telepített ferences atyák a töröktől való félelmükben menekültek a Maros radnai oldalára. Kicsiny kápolnájukat a hegy tetejére építették. 1668-ban egy öreg bosnyák ember álmában látott angyali sugallatra, a régi, olajnyomatos Mária képét az atyáknak ajándékozta. Ez a papírkép csodálatos módon sértetlenül került ki a török által okozott tűzvészéből (1695). Az idő szélcsendes volt, az égő zsindelek mégis átszálltak a Maroson és a török táborra hullottak, amely felgyúlt és tüzét nem tudták eloltani. Ezt megbosszulandó, az egyik török harcos átúsztatott a folyón, hogy megsemmisítse a képet. A vágató ló patája mint egy meleg viaszba, úgy nyomódott a sziklába és a harcos nyakát szegte (a patkó nyomát máig őrzi a templom falára erősített szikla). Népszerűségét fokozta az a hír, miszerint 1709-ben, az Aradon pusztító pestis azonnal megszűnt, amint Bumer Mária tanácsára az egész város idevonult imádkozni. A csodás gyógyulások azután sorozatosan követték egymást, amelyeket jegyzőkönyvek tanúsítanak.

A máriaradnai búcsú napja szeptember 8-án van, de minden Mária ünnep fogad búcsúsokat. Mi október 8-át választottuk, a Magyarok Nagyasszonya ünnepét, hogy imádkozzunk nemzetünkért, hisz nagy szükség van erre, ebben a romló állapotában.

Hogyan? Október 8-a hűvös reggelén, hajnali fél ötkor, huszonnégyen vártuk a kisbuszok érkezését. Két csoportra

de csak ránk. Hátul továbbra is fáztak, mi pedig kegyetlenül izzadtunk. Közben kivilágosodott és előbb ismerős, majd ismeretlen tájak suhantak el mellettünk. Líviának köszönhetően szebbnél-szebb Mária énekek csendültek föl. A nap sütött, gyönyörű volt az idő, már hátul sem fáztak. Nagyvárada, Szalonta, Kisjenő már mögöttünk maradt. Elimádkoztuk a második rózsafűzért is. Messze van még? Idejében odaérünk? - kérdeztük. De már Aradon vagyunk. Még 30 km. Opáloson haladtunk át. Jobbról a hegyek, balról a Maros tűnik elő és már látjuk is a táblát: RADNA. Házak között fut az országút, melyről hirtelen balra térve megpillantjuk a hegy tetején a hatalmas kegytemplomot. Kicsi, rendezetlen téren állunk meg. Leszállunk és csendben indulunk az emelkedőn felfelé. Lépcsősor vezet a templomhoz és a hozzá kapcsolódó ferences rendházhoz. Impozáns látvány, bár az épületre ráférne egy tatarozás. A templom előtt kisiratosi zárandokok állodogálnak. Belépve a templomba, lenyűgöznek méretei, az oltárok művészi értékei. Sétálunk a folyosón, nézegetve a kiállított emléktárgyakat, amelyekkel a hálál hívek Mária segítségét köszönik meg. Művész értékű csekély, de "égi lehelletük" van, amely a megsegítettek bizalmából, szívük melegéből táplálkozik.

Misére harangoznak. Nem sokan vagyunk, inkább lelkesek. Kántor és orgonaszó nincs, de nem baj, hiszen egy kisiratosi asszony próbál összhangot teremteni, de Lívia hamarosan átveszi a vezetést és már

melyeket messzi vidékek hívei állítottak, úgy száz évvel ezelőtt. Papi vezetéssel végezzük a keresztutat. Megható volt látni Krisztus szenvedéseit átélő nőket és férfiakat, megfáradt testtel vonuló időseket, a stációk előtt térdre borulókat. Itt megérintett a szent hely szelleme. Itt nem lehet mellébeszélni. Itt éreztük és elismertük kicsiny, gyarló és bűnös voltunkat. E lelki katarzisz után felfrissülve térünk vissza a templomba, hogy búcsút vegyünk a radnai Szűzanyától.

Rövid falatozás után, újra úton vagyunk. Elsuhanunk az aradi vár mellett, amelyből utolsó útjára indult a 1849 október 6-án, 13 magyar vértanú. Megállunk a vesztőhely obeliszkjénél, amely alatt 11 hős csontjai pihennek, majd tisztelgünk a nemrég újraállított Szabadság szobor előtt. Rövid pihenő gyanánt a hölgyek fagyalattal, mi sörrel hűsítjük magunkat. Tibor atyával rövid látogatást teszünk a minorita templomban, ismerőst keresve a rendházban.

Hazaindulunk, hiszen 250 km van előttünk. A buszban csendes beszélgetés folyik, melyet Mária énekek és imák szakítanak meg. Lassan beesteledik. A motor monoton zúgása elálmósít. Lámpák fénye és a sötétség váltják egymást. Nem tudjuk, hol járunk. Nagykároly már ismerős, mindjárt otthon vagyunk. Nagy az öröm, mikor megpillantjuk Szatmár fényeit. Megérkezünk; testben elfáradva, de lelkünkben vigasztaló élménnyel rázódunk bele újra megszokott hétköznapijainkba. Tesü erő helyett, lelkít vettünk magunkhoz.

Boór Béla

Akiken átragyog az Isten

Szent István király

Augusztus 20.

a világegyházban augusztus 16.

**969/970 + Esztergom, 1038. augusztus 15.*

A magyar törzsek fejedelmei között Géza különleges hatalmi pozíciót vívott ki magának. Elsősorban politikai megfontolásból nyugat felé fordult, és megnyitotta a kereszténységnek az ország kapuit. Ebben keresztény feleségének, az erdélyi Saroltának befolyása is érvényesült. Beengedte az országba Pilgrim passai püspök követeit. A bajor papok egyike keresztelte meg őt, Mihály testvérét és 973-ban vagy 974-ben fiát, Vajkot, aki a keresztység vizében és lélekben történt szent újjászületésekor a passai egyházmegye védőszentje után az István nevet kapta. Prágából meghívta Adalbert püspököt, hogy a megtérést elmélyítse, és István további képzését előmozdítsa. Adalbert volt az is, aki a fejedelmi ifjút megbérmálta, és vallási szempontból előnyösen befolyásolta. Ő közvetítette 995-ben az István és Gizella között létrejött házasságot is. Amikor az ifjú trónörökös atyja halálakor, 997-ben átvette a hatalmat, a keresztény szellem és vallásos világnézet már szilárd gyökeret vert benne. Egyelőre azonban még véres csatákat kellett vívnia az ellene fölkelt törzsfőkkel. A Veszprém melletti győzelem és Koppány halála őt legfőbb belső ellenségétől, az országot pedig a pogányságra való visszaeséstől szabadította meg. A Konstantinápolyban megkeresztelt Gyula és Ajtony leverése viszont a Bizánchoz való csatlakozás tervét hiúsította meg. Azonkívül István megszerezte magának a Tiszán és Dunán túl fekvő területeket, valamint Erdélyt, és ezáltal gyarapította országát, uralmát és birtokát. Ezzel megteremtette messzenéző uralkodói programjának előfeltételeit, és

szívós energiával, okos taktikával fogott hozzá nemzetpolitikai fő feladatához. A történelmi keresztút előtt álló országban négy nagy probléma jelentkezett: a kereszténység megkedveltetése és szívüggé tétele, közösségben az apostoli székkal és Nyugattal; az állam önállósága, vagyis nemzeti függetlenség mind a német-római, mind a bizánci császársággal szemben; erős monarchia és politikai egység fölépítése, vagyis a törzsi önállóság és hűbéri hatalom megszüntetése központi kormányhatalom alapítása által; s végül mindamellet, amennyire csak lehetséges, a magyar népi jelleg és szokások megőrzése a Nyugat-Európába való egyidejű beilleszkedés közepette. Diplomáciai és politikai érzéke, mellyel nemegyszer a gyakorlatban egymásnak ellentmondó célokat is el tudott érni, korának, sőt mondhatni, az egész magyar történelemnek legnagyobb államférfiává avatta. Politikai, vallási és társadalmi szempontból tulajdonképpen ő teremtette meg Magyarországot, István jelölte ki és biztosította a jövőbe vezető utat népének.. Szent Márton hegyén (Pannonhalmán) apátságot alapított. Sok kolostort létesített, amelyek missziós központjai és gyűjtőpontjai lettek a vallásos s kulturális életnek. Elrendelte a vasárnap megszentelését és minden tíz falu számára templom építését. Saját költségén emelt Esztergomban, palotája közelében egy gyönyörű székesegyházat, Veszprémben egy női apátságot, és fölépítette Budán a Szent Péter és Pál templomot a székeskáptalannal együtt. Ami a keresztény vallással és keresztény törvénnyel nem volt összeegyeztethető, annak hadat üzent és büntetéssel sújtotta. Ebben ő és pogány ellenlábasai egyformán koruk gyermekei voltak. A keresztény magyar szellemet külföldön is jelenvalóvá tette: Jeruzsálemben bencés kolostort, Rómában zarándokházat, Konstantinápolyban díszes templomot építtetett. Az 1000. év karácsonyán kenték föl és koronázták királlyá Istvánt Esztergomban. Ez egyenlő volt szuverén királyi méltóságra emelésével és apostoli küldetésének elismerésével. A pápától kapott előjogra támaszkodva birodalmának szilárd egyházi szervezetet adott: tíz egyházkerületet alapított (12 volt tervbe véve), köztük két érsekséget: Esztergomban és Kalocsán, valamint nyolc püspökséget. Két fájdalmas esemény árnyékolta be élete alkonyát, mindkettő legbenszejég érintette. Imre fiát, a rendkívül erényes ifjút rendelte és készítette elő trónörökösévé. Még halála előtt meg akarta vele osztani az uralmat. Imrét azonban közvetlenül uralkodótársává koronázása előtt, 1031-ben egy vadászat alkalmával vadkan támadta meg és sebezte halálra. István

másik gyermeke már korábban meghalt. Így nem maradt közvetlen örököse. Az Árpád-nemzetség egyetlen leszármazottja Vazul volt, ő azonban ifjúkori ballépéseiért börtönben ült. A súlyosan beteg király megkegyelmezett neki, kiengedte a fogságból, sőt azon gondolkodott, hogy még életében maga mellé veszi és trónra emeli. A rossz tanácsra hallgató hálátlan rokon azonban egy galád összeesküvésbe keveredett, aminek az volt a célja, hogy a királyt meggyilkolják és az országban visszaállítsák a pogányságot. Ilyen gázságot István nem hagyhatott büntetlenül, életművét nem engedhette elpusztítani. A királygyilkosság szándékaért halálbüntetés járt. István az összeesküvés három fejének kiszúratta a szemét és levágatta a kezét: ez abban az időben a súlyos gonosztevők szokásos büntetése volt, és a megérdemelt halálbüntetés esetén, mint itt, kegyelmi aktusnak számított. Amikor halálát közeledni érezte, magához hívatta tanácsosait, s velük egyetértésben Pétert, Velencében élő nővérének fiát tette utódjává. Mindenkit arra intett, hogy maradjanak meg az igaz hitben, szeressék az igazságosságot, és főleg hűségesen ápolják a kereszténység szenge vétését. Közel hetven éves korában - a 11. században ritka magas korban -, 42 évi uralkodás után halt meg Mária mennybevitelének napján, akit oly bensőségesen tisztelt s akinek tiszteletére több templomot épített. Halála előtt neki ajánlotta az országot. Istvánt az egész nemzet gyászolta. A nép érezte: István király személyében a dinasztia megalapítója, a kimagasló uralkodó és államalapító hunyt el, az erős és igazságos király, aki a szigort szelídséggel tudta párosítani. Mint uralkodó tudatában volt Isten előtti felelősségének. Ragyogó példája volt ennek, hogy Szent István templomában hivatalát évente letette, annak jeléül, hogy csak kölcsön kapta Istentől, és annak bizonyosságára, hogy hatalmát Istennek áldozza.. Azóta István a nép szívében mindinkább legendás hőssé, népe apostolává, védelmezőjévé és Magyarország eszményévé magasztos - sodott föl. Benne és vele a korona, királyság és nemzet szinte misztikus egységgé olvadt össze. Sírja sokat látogatott nemzeti búcsújáró helyé vált; számos imameghallgatás és csoda történt ott. Ünnepe nemzeti ünnep lett. László király 1083. augusztus 20-án pápai engedéllyel, a magyar püspökök, apátok és előkelők jelenlétében oltárra emeltette Istvánt, Imrével és nevelője, Gellért csanádi püspök földi maradványaival együtt. Ez akkor egyenértékű volt a szentté avatással. Jobbkeze mai napig sértetlenül fennmaradt, a budapesti Szent István bazilikában látható, és mint Szent Jobb ereklyét tiszteljük.

Forrás: Diós Dávid - A szentek élete

SZERETŐ FIGYELMESSÉG IMÁJA

Ez az ima (kb. 10-15 perc) azt a célt szolgálja, hogy figyelmebben tudjam megélni saját életemet az Istennel.

Jelen levés

Megpróbálok egész valómmal jelen lenni – érzékelni, hogy érzem most magam – lecsendesedem – mindazt, ami most foglalkoztat, Isten vagy Jézus Krisztus jelenlétébe próbálok helyezni.

Kérem az Ő világosságát

Kérem az Ő világosságát, hogy mindazt, ami ma történt, megláthassam, hogy az „igazságomat” felismerjem és hatni engedjem.

Végigmegyek a nap eseményein

„Szerető figyelmességgel” fordulok most mindahhoz, ami ma történt: bennem, velem és általam... Felidézhetem a napot óráról órára, helyről helyre vagy találkozásról találkozásra; ne ítélek vagy ne értékeljek azonnal; hanem igaznak véve és igaznak elfogadva, ami történt.

Istenhez fordulok

Mindarról, ami most élővé vált bennem, Istennel kezdek el beszélgetni: hálát adok Neki mindazért, ami ma jó és szép volt, sikerült vagy ajándéknak éltem meg;

Mindarra, amit mint kudarcot vagy bűnt, törést vagy sebet ismertem fel, bocsánatot és gyógyulást kérek;

Minden megdöbbenést, nyugtalanságot, vágyat, reményt elmondhatok Neki, ami csak bennem van.

Mindent átadhatok Neki és rábízhatom magam szeretetére és irgalmára.

Ráirányítom figyelmemet a következő napra

Kérem az erőt Istentől a holnapi napra; bizalmat és határozottságot mindahhoz, ami fontos most nekem;

Közelségét és segítségét kérem, amikor arra tekintek, ami holnap felém közeledik...

(Loyolai Szent Ignác)

Öröm, amikor a zsír cukorra változik

Persze, észrevettem már magamon is, enyémeimen is, hogy változnak az étkezési szokásaink. Á, nem úgy önmagukban, hanem mozgáshiányunkkal, feszült és feszített lelkiállapotunkkal, mondhatni egész életmódunkkal egyetemben. Mintha ritkább vendég lenne a hűtőszekrényben a szalonna, vagy onnan kihalászva, az asztalon ízes katonaként felvonuló kenyérdarabka-szalonna-hagyma együttese. Elismerem, hogy ebbe a dologba az epe-testvér is bele-bele szól időnként, annyira hangosan, hogy az ember belegörnyed az örömben.

Az adventi reggelinken nem volt szalonna, de volt zsíroskenyér hagymával. Mondhatni elég maradi, ízetlen ennivaló ez is, hiszen a zsír a szalonna kenhető változata. Ki lehet űzni vele a világból a mai srácok nagy hányadát, bár ha kerül mellé egy kis liszt, akkor Illés próféta óta tudjuk, hogy nincs gond, már lehet lepényt sütni, elég hozzá egy özvegyasszony tisztos hozzáállása, nem kell hozzá az amúgy szimpatikus, TV2-es „majd a Budai”.

Aki helyet foglalt közösségünk adventi reggelijén, (vagy az ezt megelőző vasárnapon az adventi ebédén), az egyszerűsége szavazott. Arra, hogy talán nem lakik jól, netán nem is ízlik annyira, mint otthon, sőt fokoznám: félig-meddig ismert arcok társaságában még jópofát is vágni ehhez? A csöndes beszélgetés és vidámság, a számomra mind kevésbé érzékelhető „általános protokolláris feszültség”, az idén nagyobb számban megjelent fiatalok, fiatal házások, gyermekeik jelenlétének az eredménye: a közös, talán lemondással is járó étkezés és együttlét öröme; no meg a kiló cukor, olaj, liszt, zsemle, ami majd bekerül idős testvéreink zacskójába. Azon a reggelen mi akartuk, hogy széles környékünkön a legdrágább árfolyamon mérjünk minden egyes falatot, korty teát...

Milyen úton kerül a szívünkben lakó öröm ezekbe a csomagokba és onnan tovább idős testvéreink szívébe? Hadd legyen ez a minket megkínáló Jézus titka: gyertek, egyetek!

Mares Sándor

BOLDOG

ÚJ ÉVET

KÍVÁNUNK !

Az idei évben plébániánkon és templomunkban több munkálatot is végeztünk. „Kezdtük a plébánián a nyílászárók kicserélésével, a két lakrészt pedig teljesen felújítottuk” - tájékoztatott Tibor atya. Emellett a nyár folyamán többek között kicseréltük a lépcsőt, mely munkálatai közel 3 hónapon át tartottak. Nagy örömünkre a hőszigetelést is biztosító gyönyörű belső ajtókkal is gazdagodott templomunk. Jövőre szeretnénk folytatni a nyílászárók cseréjét a templomban, valamint az oldalsó lépcső rendbetételét, a díszburkolatot és a templom körüli kerítést szeretnénk elkészíteni” - folytatta az atya.

A Szent Sebestyén Kolping Család 2005-ben megkapta a madarászi plébániát amit Kolpig Házzá alakítanak át. Az átalakítási munkálatok már megkezdődtek: helyet kap benne egy előadóterem, konyha, szálláshely 16 személy részére. A Háza közösségünk különböző csoportjai is igénybe vehetik majd.

A hagyományokhoz híven természetesen az idei évben is készítettünk szeretetsomagot az idősek számára, amelyeket péntek délután fiatalok alkotta csoportok osztottak ki.

A szeretetsomagokból néhány eljutott a madarászi plébániához tartozó idősek is.

Vezér Katalin tanítónő és Deák Simona vezetésével karácsonykor két előadás (pásztor- és misztériumjáték) kerül bemutatásra. Köszönet a gyermekek és ifjak lelkesedéséért!

A Kolping Család felnőtt tagjai ismételt szilveszteri előadással búcsúztatják az ősztendőt. Ezt követően közös szilveszter este a Merk Mihály teremben. Téged is várunk!

Csuka Tímea

H

I

R

E

I

N

K